

Гробен Куинде и Куасуарских
палатки

Вури боне за село
и Куинде на саво везују скоро ор-
танске: мисле за је Куинде диндо
важна и флерна по село; и мисле за
Куинде озерска од дела нема сви-
вога, ике бар нема пта.

Мреба потки од
орто и највећинте евидентности. Има
аутохтонских и неаутохтонских села,
и има аутохтонских и неаутох-
тонских Куинде. Ако се саслону
за аутохтонских, село и Куинде о
селу, поту јеро сугубо, и мерина,
укидају извесне усаје. Ако се
не саслону — аутохтонско село остале

Des auzesaturne kuzurke — gen^{te} te
 svojom novom auzenatly nabeu kuz
 zuzovze. Nuzi jerak, bat sedojin u-
 nedi, sa je ^{iva} auzesaturne kuzurke na
 auzesaturno zno zomla se zabavke —
 bat op situ se bave tozina. A
 ako auzesaturno zno zotuje neau-
 zekaturu kuzurke, onda se zozume
 nuzavke nuzi zezno. Zeno nuzi des
 kuzurke, a kuzurke de nuzi ni sa
 zenom ni des zeta. Zano je y zena
 kopirareformazije zozno y zube
 nezuzekaturne fuzije — kuzurke
 koji su zozno zozozati zozozno
 zozozova zena. Nuzavke se nuzi se-
 zeno. A ako auzesaturan kuzur-
 zar. Zano ne na nezuzekaturno zeno,

Криваца ће остварити самосталан
 рад, који ће се зивати једна
 река / је криваца једна и иже ау-
 тора.

Криваца, аутор.

једна, што је самостална једна
 криваца, ^{самостална} ~~једна~~ једна једна.
 криваца криваца. ~~Као што~~ ~~једна~~.

~~једна~~ криваца једна криваца
 криваца једна криваца, криваца
 криваца криваца криваца једна
 криваца једна криваца. У
 једна једна криваца криваца.

једна је криваца и криваца криваца,
 али се криваца и криваца криваца о
 једна. Као самосталан рад. Са

наука; $\sqrt[2]{\text{Равнотежност}}$ где је -
својој криве равнотежних тачака.
У свом асимптотичком понашању,
дакле екстремалној граници,
има, поја димензија, и од унапред,
и од избора наше или бете екс-
панзије. То се види, и показује ат-
ме само сваке асимптотичке функци-
је постоји седи, и изводи га, један
унапред и изводи идеал. У
својој својој идеалној функцији се
отпојавља док има и савршен
периодичност. И једнако се, у
својој функцији, својој нео-
познатој функцији изводи и
исходи и својој осовној у својој
границы. И једнако се својој осовној

kao drugar koji je upoznao
 novo Roms. Na svoje Roms
 su roditelji i drugi ljudi, i on,
 Roms. U neke su juri Roms
 Roms nešto ucaz gna. U
 su oni pravi i drugi su pravi
 Roms da je Roms cemo-
 cemo Roms gna.

Armenijci Roms
 su su su su. Jer je Roms
 i ~~su~~ Roms su su su-
 su i su; i su
 i ~~su~~ Roms koji
 armenijci Roms su
 su; i su ~~su~~ su
 su su su i su

у кретања десног појаса се не
може дати код кретања у
неповољном положају, десног појаса
за кретање код кретања ни у го-
малом невољном положају. Гома
неповољност постоји, гома
укупно се збожава. Уку-
пно мора дати свест, а
евентуално фидура.

Потребно је
неповољност или још једна група
за спољни помоћни збожа
у адекватним збожама; и
да задовоље доде усмату
анализирати и укупно

вторарној у Високојшине. По-
непосредној формацији Сени-Бела,
и у ендрској мислици, ста-
вља, у. Свифта и Ф. Моа-

Сени-Бел је и

зас са свих страна и прозом дру-
же, и са великом вером у одре-
ђеном Високојшине неће осећати
одређено, ни као нешто и
седи. Он је имао да прође без
крас у седи и кроз нејасан сав
у свему. Према је без пратилу и
кроз нејасан крас. Може се
наједн ствари, јер су таква
нејасна и тога да се прегле
у Високојшине Високојшине. Са

Заушвабвенни или правореним
 отворамивом у седи, Сени-Ђеб
 је остало прокиклов и немало-
 срдан Кушмар. Једна свела ве-
 рових Кушмарских радова носи
 масов моји оарови. Говори
 брела је усингари као да је ~~Сени~~
 Сени-Ђеб дрела на Кушмару да он
 се свело Кушмару, јер је и као
 Кушмару наставно да нине беле-
 нушмару упркос Кушмару. Кушмар-
 ико, урели већов оров та је
 оварео упркос већу самом. Кушмар-
 Ра Сени-Ђеб ишваре бела, јер
 ишваре резултатима гловарува
 моћи Сени-Ђеба: отворених и

кучага - но ње нов одбрага ау-
 ресивне брине у којој сам
 бринуо од себе само много
 брине у свом апарату^у и
 несправности^и његовој гени, " у
 свом брину дао сам свом
 ној брине тој пага. Убрзо се
 га Сент-Бет мисао мисе пре-
 амане за бринуо и ми разоре-
 ној миса неке брине брине у
 себи. Али све се то компенсира-
 по миса на свом миса и
 у свом брину брине брине по
 миса да миса неке брине брине

12

о стареши^{на}~~на~~ ^{свој}. У огромном
вукатурско иштуриском и Вукатурском
делу Сена-Бева Вор-Воран има
свих рогова Вукатурског и свих
ноћи Ансга уштуриског и Вукатурског
чара набоје.

Слика Сена-Бева, и
Свифт и Уо су иштуриско ~~Вор-Воран~~
врло сложених садржања и дара-
ва, и иштуриско Вори су иштуриско
од овог краја Вори иштуриско.
А разликата од Сена-Бева, Свифт
и Уо те ^{Крос} ~~Вор-Воран~~ Вукатурског дара-
ва и свих Вукатурског. ~~Вор-Воран~~
~~Вор-Воран~~ која те

отеч саврхо Сени - Бову, у
 својим ~~де~~ ^{функције} делима ~~остаје~~ сип-
 теса моти субараларких и ана-
 литарских, ~~сам~~ сам као мисо су
 раки, у својим функцијама, сипом
 и ~~применом~~ идеја бине ~~остаје~~
 гради мисо Иновативност не-
 мисо су функцијама анализом су-
 птн созологичу и коменту. И
 замис, отеч размишља оу Сени-
 Бова, коу ова сва идеја те сипом
 мисо и анализаторства и ген-
 зорства мисо гаво сипкије и
 замиславаци, зип је коу идеја, бип
 и с Бову и с разом, мисо миса

паровника од свих осталих у
духовном вихору комбинација. У
Свифту је савршена једна од
кајорићина мисли на свету
у тој мисли далеко јача од
од оне у Сент-Пеку.

Свифт је био
описан, и још оставио криву.
Не ~~може~~ оди познате Грајденове
пресуде: „нико неће дати нове“,
него зато што је у Свифту устала
сигурна особина, класна, румиласта,
одровна, куд као одговарајућа која
у Сент-Пеку. Још увек Гандијар,
Свифт нараста као оркан, јача
и куд, унапред је мисао, напред,

установе, науку, совјетство. Мало
 сарбасивачки ђев више макниша,
 Свјетлу је све изабрнуја савара-
 лачка снага. А мало саваралачка
 моћ више изостаје активна, ри-
 ван радорска све више мора да
 се изобртава слухом реверфносно
 и сагнла. Колика је Свјетла Гу-
 нгера мамина амагала, молика
 та је кивила. Из аота Кошга
 су напсленту коама, Како је
 коама, Турберова изготавла, гело
 мамише Како свет није доапе
 биде. Мамина Свјетла је
 најраг мамина допрчу у којој те
 се од макош елаке и забаве

српски суграђани били су
 Тиве Свифтов, тиве нису неба-
 готови, иако су дна Тивови сва-
 познатих Ђорџа.

У Свифту је при-
 роде дава можда најистинитију
^{аутоматско} изворност ~~аналитичке~~ и аутом-
 нично субјективне моћи. Свифт
 је самота себе изражава. Његово дес-
 перно разотресење ~~на~~ наг робови
 и робовима долази је од Крн-
 игарског дара. Њо разотресење
 родило је уласан Тиве. Њај
 Тиве је нестало нешто што
 парка снага: њо је нај Тиве
 сушто Свифту карактеру.

a после је нај због банкарке
 заробе Свифтове коментисане маме
 и кроз мамину историју састављену.
 Шторак моћ Свифта, како знамо,
 је која је остала јорка и об-
 робна. Најзад је, и он је измао,
 детективска у јунацима и мистери.
 и ~~она~~ она је дошло до оне
 и Криштина и Шторка у Свифту.

Последње сјајне Трувера, он
 је ујас. Изоловани се поједини
 елементи Свифтових моћи, дух
 може се разјерати. Криштина
 у Свифту је америчанка и
 још и стварања. Свифт је
 забавно у јунацима, који је

18

ибухен засмужемане завбухуна
свој: Винарке, о свом ипотеку
зао саиуаиан «за екѣсекту на-
зукѣ.»

Онај зуресан састину
ибор Винарка и иборга сирзас се
у Свадну и гаве. Саване ~~за~~^{ду}
Свадн сирзас иред отаеаиом,
тосмаиорас «говѣа», урмас, ле-
рив, и аиго попопотиас: о го-
беву, кѣову ливу, вѣовим гаво-
бана и бови, вѣовим савдсавана
и гаврѣиана. Онај зуресан састе-
ику збор Винарка и иборга
— аиуеиануиант Винарка и аи-
иенануиант иборга — саворас

je jedinstveno originalnu ⁴umetničku formu Tulivera. Svidrat je sastavao sitna bajke i suku, sitnu siku, jednu ude-
nika. Gr. Jopson je rekao: "šta
hoće niže da ukopredi jednu
nekadru!"

Mo je započeo
karijeru u javnom životu kao
znan "radničkog društva", dakle
kao "znanost" socijalista. Zbog
Moja Kriminga i Moja savetnika
nisu dani poslovi u društvu Konada
u bratu radničke, socijalističke
organizacije. Mo je ³⁹je

21 20

на брво беним парем, и уредо
га широм девета крестане зрвен
и славан недовољно нас матори
и у невољи. нећу моћи, не да се
може пате га те сиреј мога

рада, али му је до смрти тешко било да пође линијом од дела натраг у себе, да реконструише фронтове својих снага, и да учини бол својој творачкој тежњи.

Слично Сент-Беву, и Свифт и Шо су почели од оног краја који није прави. То јест, пре свега утолико што су почели са критиком социалном. Јер, та је њихова критика била толико литерарна и стилем и применом идеја, да је далеко више значила у књижевности него у социологији и политици. Шо је затим водио критику драме и музике, а Свифт писао стихове и критиковао песнике. Сукоб маште (код Свифта велике и праве, код Шоа знатно веће него код Сент-Бева) и анализаторства и цензорства, разиграо се код њих од самог почетка. Као врло често код критичара са маштом, и Свифт и Шо одоше у памфлетаре, памфлетаре у смислу који ми дајемо речи. Свифт убрзо оставља поезију; наравно, не због познате Драјденове пресуде, него зато што у њему устаје страст сасвим особена, пламена, отровна, отровнија од свих Сент-Безових отрова: гњев. Свифт критичар, још увек критичар, наилази сад као оркан, цепа и кида и унакажује људе, таленте, установе, па целу нацију, па се дохвата човечанства. Што саркастични гњев више расте и махнута, све му је потребнија творачка снага; што творачко више постаје активно, све се потпуније изолују елементи анализе, и ритам разорења све јаче подвргава служби стила и рељефа. Из тога кошца су напослетку изишла Гуливерова путовања, дело творачко особите врсте, какво је свет само једаред доживео.

Свифта је и помагала и кињила машта, и то машта гњева огромних размера. О Свифту, тако смо запазили, многи људи говоре са недовољно разликовања између гњева и мржње. Силина Свифтова гњева улева страх, критичко у Свифту чини твораштво његово свирепо рељефним и искре-ним, и отуда се често поводом Свифта каже мржња где би требало казати гњев. Мржња је ниска страст, и задовољива страст. Чим види мало неправде, мрзац се одмах стишава. У гњеву, гњеву над великим и крупним стварима, има дубоко етичког, и гњев је зато тешко или никако незадовољив. (У том смислу ваљда треба разумети старозаветни божански гњев; незадовољив, пре свега.) Незадовољиви гњев Свифтов био је његова творачка снага. Та је снага прво служила Свифту критичару, а после је она као оруђа своја употребила све критичке дарове Свифтове. Гњевна творачка моћ Свифтова била је толика, да је најзад дегенерисала у сарказам и цинизам који није више био на творачки ни критички. Задње стране Гуливера, то је дело човека кога су најачале његове поједине силе. Критичар у Свифту је померио памету, и убио и творца. Да Свифт није узео стил бајке, и суву, строгу синтаксу једног уџбеника, (»та хуља нигде да

употреби метафору» — Д-р Џонсон), он би можда био зашао у фантастику безмере још и пре. Чудесни и чудовишни комплекс снага тог јединственог критичара разорио је уосталом најзад човека. Свифт је завршио у лудници, коју је, побуђен екстремним закључцима своје критике, о свом трошку дао сазидати »за енглеску нацију«. У разореном творцу, и писцу уопште, помањала се покатошто опет авет критичара: Свифт је сатима стојао пред огледалом, посматрао, цртао и мерио, и тихо монологисао: о човеку, његовом изгледу, његовим даровима, вољи и делању.

Код Шоа, дарови критичара и творца нису толико у борби колико су у врсти фабианске (социалистичке) организације. Шо их је асоцирао и социализовао на начин који нико не може довољно да прозре, и успео је да постане широм света познат и славан искључиво као творац и уметник. Међутим, не би се ипак могло рећи да је његов случај чист, само обрнут случај Сент-Бева, то јест, да је Шо уметник као што је Сент-Бев критичар. Има велики број критичара свих народности који Шоу одричу право твораштво и оригиналност. Француска критика је, у том смислу, поразна. И збиља је Шо скоро у свакој својој драми и критичар из те и те рубрике, и енглески предавач у недељу после подне, али сигурно и вешт инсценатор, бизарна врста артиста, и још понекад помало поет. Дobar део његових драма није друго до занимљиво стилизован низ памфлета. Стилизација та сама од себе погађа у драмски облик, јер је код Шоа не само ход заплета, него и ход расплета у самим додирима крајности, несродности, у сусрету врућег и хладног и у некој прштавини. Излије се хладна вода по усијаном гвожђу, цврчи, пуши се, устрче се људи, али — погинула је само вода. Већина Шоових драма је комедија, а већина лица будале и слабићи; али тако мора бити, јер ако Шо-критичар нема пуне скуте материјала, Шо-творац нема замисли ни садржине. Мора бити да је са таквим комплексом дарова врло тешко радити творачки рад: синтетисати га на два фронта, које фронтове такође треба синтетисати. Шо никада и није ни задовољен, ни смирен, ни испражњен кроз своју драму. Познати су његови дуги и предуги предговори уз драме, где се творац и уметник још сит наговори, наkritикује, па лети мично и до драмских акцената дође.

Дакле (је Свифт) артистички буран и бесан, и у гњеву надчовечном карикира сам идеал за који страда. Шо критичарски мирно побира и ниже своје парадоксне констатације гледајући како неко крха врат у име начела или врлине, и карикира најзад оно што би свако мислио да не вреди карикирати, и да се и не може. Свифту је све тамно и проклето, и он у марионете и играчке уме метнути трагедију света, чак васелене. Шо нема ни близу ту машту, а страст

поготово не. Он не може да обухвати, ни да постави, свет у целини; ни луд свет ни паметан, ни срећан ни несрећан. Његово је да види лудило шрафова у друштвеним организацијама и бубе у људским главама, и да онда генералише комедиантски, да извлачи филм дедукција, апсурдних, и толико неочекиваних да је та неочекиваност сама по себи драмска. Врста страсти при том, то је Шоово управо страсно задовољство над бесмислом. ~~Шо је прави виртоуз да претвори искуство у хумбуг, целисходност у нецелисходност, нужно у произвољно, а прави је артист у природној распуштености с којом то чини.~~ Наравно, оштри и иронични критичар је тај који разлаже и ~~критички~~ саставља, али весеље ~~при том~~ и виц долазе од артиста. Незлобивост Шоова при том иде понекад до праве доброћудности. Човечност и искреност овог чудног критичара-творца потврђује међутим најбоље прост, непосредан, кристално логичан, никад неизвештачен диалог, који у главном и носи Шоове драме.

Занимљиво је још напоменути да при тако сложеним и мучним индивидуализацијама талената доста страда и плаћа фигура човека у писцу. У тим писцима, насупрот редовитоме, калуп талента не доноси ~~ређење, организам, први животи импулси~~ него се у зрелом и већ у пун рад отиснутом човеку крха и мрви, да се калуп уобличи и срасте. Ти људи ~~да~~ додуше не знају где им је тежиште; њихов однос према свету је несталан и сумњив; не знају дуго где је извор немира и неуспеха, подозриво критички траже око себе, о људима говоре само у трећем лицу множине, и то или с презиром или с гневом. ~~За талент и рад је то из Крпине, а не из живота, а не из живота~~

И три велика аутентична критичара, са ванредним књижевним кариерама, о којима је овде било речи, немају много чари као људи. Сед-Бев, то је симбол господина кога се је добро прибојати и кад је праведан и кад је неправедан. Несрећни декан Свифт стоји као таман тежак облак над својом играчкарицом. Шо је најведрије непријатан. ~~И у својим облигатним предговорима, у којима вас и цео свет претреса, као фабричани критичар-памфлетар, и у својим драмама, где сатирично-филантропски слеже раменима над будалама које додуше жали, али које су само зато и добре за његову драму што им ни савета ни помоћи нема.~~

И. С.

У Енглеској је то особеност нервног и интелектуалног живота. Недавно је изишло дело: *Поезија бесмисла*, збирка таквих стихова кроз векове; и расправа о томе да је Енглеска земља у којој има највише љубави за такву врсту одмора, за врсту уласка у детињу једноставност и детињи смеј.

ПОЗОРИШНИ ПРЕГЛЕД.

БЕЛЕШКА О ГЛАСУ ГЛУМЦА АЛЕКСАНДРА МОИСИЈА.

Сваки и свачији напис о Моисију истиче глас тога уметника. С пуним оправдањем; премда сви писци изоставе да кажу да тај глас нема особине које смо навикли да бројимо у особине гласа једног великог сценског уметника; не кажу да се тај глас велича, и не заборавља, због једне скоро болно озбиљне мекоте, и једне тамне свilenости које су резултати чудне надмоћи баш над брујношћу и звучношћу звука. Људи се предају миљу тога гласа, а не знају заправо где их он милује, и чиме га све треба слушати. Чак ушима га људи не чују добро, доста, скроз.

За дванаест година, откад Моисија знамо, нисмо чули онакава да тај глас носи извесну посукнутост, чак овда онда један мукли, скоро промукли пригласак.¹ Врло пажљивим слушањем, ми смо најзад утврдили искуство да се тај пригласак јавља у часовима када чудесни глас Моисијев, који ни по материјалу ни по обиму ни по боји не долази ни на једно место у утврђеној скали мушких гласова — кад тај глас узме понекад приближно квалитете баритона. Тај неглумачки и непозоришни глас, глас који нити бруји, нити звони, нити грми, нити трепти, нити сече, нити пева, нити голица, једном речју, нема ни један ефект за афект, тај глас је одиста најчудеснији божји дар у Моисију, глумцу који има не мали број и других дарова.

Да се нешто напише о том гласу, гласу који у току представе и игре зре и чисти се у човеку, и тачно и сагласно са развитком улоге према врхунцу добија ону своју кадифену и тамну мекоту којом се изговарају само последње и битне речи над чудима и покорима живота — да се нешто напише о том гласу, треба даље од самих питања тоналности и музичности поћи за пореклом и природом тог гласа.

Шта игра Моиси годинама, упорно волећи једно и служећи једном? Нити игра хероје-освајаче динамичких врлина, нити хероје-стоике окамењених врлина. Игра Једермана, Феђу Протасова,² хероје чије је јунаштво да једним чисто изнутрашњим радом тањења и цеђења себе постају све провиднији и провиднији, са вечитом човечанском тежњом, оличеном у њима, да се једаред види: има ли или нема, гори ли или не гори у човеку она свећица која треба да је стварни и присутни идеал чисте човечности у човеку.

¹ Сећамо се јасно, да смо приликом првог слушања Једермана, у Берлину, имали осећање да је глас великог глумца можда мало индигниран те вечери; и да смо чак стрепнули у тренутку кад Једерман, за софром, треба да запева. Глас се затим мењао, и променио у току представе.

² Хамлета, и у тој категорији још неке.